

Mirjams (on)vervulde kinderwens:

Mirjam Overeem had jarenlang een enorme kinderwens, samen met haar man Michiel. Als je haar nu ziet zitten met haar twee prachtige zoons, lijkt die wens helemaal vervuld. En hoe intens dankbaar en gelukkig ze ook is met Ezra en Silas, toch is dat niet het hele verhaal. „Ik kom vaak sterk en vrolijk over, maar dit is een laagje. Ik kan van binnen stuk gaan, zonder dat iemand het merkt.” In dit interview deelt ze haar pijn, haar angsten en verdriet. Omdat openheid over kwetsbare onderwerpen zo belangrijk is...

• Frieda van de Geest

Ze waren nog maar zestien toen ze verkering kregen. De stille, verlegen Mirjam met haar populaire klasgenoot Michiel. „Mijn moeder zegt nog weleens: 'dat hij toen bij je is gebleven, is echt een wonder, je zat als een zielig vogeltje op de bank'. En dat was ook zo. Als puber had ik een flinke depressie en ben daar uiteindelijk met medicijnen en therapie bovenop gekomen. Maar ik blijf kwetsbaar op dat gebied.”

NIET VANZELF, MAAR NIET ONMOGELIJK

In 2005 trouwde het nog studerende stel en ging in een appartementje aan de Spuistraat wonen. „We besloten al vrij snel om voor kinderen te gaan. Ik raakte niet direct zwanger, maar dat kan natuurlijk. We verhuisden naar een ander appartement aan het Zwaard, want daar konden we ook een kind kwijt. Maar zwanger worden lukte niet. De dokter stuurde ons terug naar huis. 'Kalm aan, jullie zijn nog jong!'. Maar we kwamen na een tijdje toch in het ziekenhuis, waar we helemaal werden doorgelicht. Daar kwam uit dat ik een lichte vorm had van PCOS, waardoor ik een onregelmatige cyclus had. Michiel bleek een verminderde zaadkwaliteit te hebben. Zwanger worden zou niet vanzelf gaan, maar was wel mogelijk, dus we werden weer naar huis gestuurd.”

'BEN JE VIER JAAR BEZIG, EINDELIJK ZWANGER EN DAN DIT'

Een half jaar later komen ze in aanmerking voor IUI, het insemineren van opgewerkte zaadcellen in de baarmoeder. „Na drie mislukte pogingen, mocht ik starten met de hormoonbehandeling, maar hier reageerde ik heftig op. Het was erg pittig allemaal.

Je hele leven wordt gereguleerd door deze behandeling en steeds zonder resultaat. Toen we aan de laatste IUI-behandeling toe waren, zei de arts: 'Het zaad is deze keer heel slecht, dus ga er maar vanuit dat het niet lukt'. Maar juist toen bleek ik zwanger, ongelooflijk! Helaas begon ik na enkele dagen te vloeien, had ik veel buikpijn en was ik ziek van de spanning. Ik kreeg vroege echo's, maar daar was steeds niks op te zien, terwijl het zwangerschapshormoon wel steeg. Het klopte niet! Ik was zwanger, het zat niet in mijn baarmoeder, maar waar dan wel?

Het bleek uiteindelijk in mijn eileider te zitten en die moest verwijderd worden. Toen ik dát hoorde, ging ik helemaal kapot. Ben je vier jaar bezig, eindelijk zwanger en dan dit. Nu is het klaar, ik krijg nooit meer een kind, dacht ik...”

TWEE VERRASSINGEN

Na het mislukte IUI-traject, komt het stel in aanmerking voor IVF. Hierbij wordt de eikel buiten het lichaam bevrucht en vervolgens teruggeplaatst. Mirjam en Michiel volgen het lange protocol, wat inhoudt dat het lichaam via hormonen voorbereid wordt. Tussendoor moest Mirjam uit zichzelf gaan menstrueren. „Ik wachtte op het moment dat ik ongesteld zou worden. Daarna konden we verder. Maar dat gebeurde maar niet. In mijn ongeduld besloot ik eens een zwangerschapstest te doen en tot mijn verbazing bleek die positief. Een spontane zwangerschap! Ik was dolblij en doodsbang tegelijk. Uit opnieuw een vroege echo bleek het nu op de goede plek te zitten en dit was Ezra! In maart 2011 is hij geboren. Maanden leefde ik op een roze wolk. Ik was op en top moeder: draagdoek, borstvoeding, alles. We hebben korte tijd anticonceptie gebruikt na Ezra's komst. Meer voor het idee, want we hadden niet verwacht dat ik snel weer zwanger zou raken. Maar dat gebeurde wel. Ezra was nog

een baby toen Silas zich aankondigde. Opnieuw een grote verrassing!”

In die tijd wilde het gezin graag verhuizen, maar de huizenmarkt werkte niet mee en het duurde lang voordat ze uiteindelijk op de Bachlaan terechtkwamen. „Tropenjaren waren dat! Silas sliep de eerste maanden slecht en huilde veel. Ik miste een tuin en steeds weer dat gesjouw met kinderen en wandelwagen in de lift. En toch genoot ik enorm van het moederschap. Ik was er inmiddels van overtuigd dat nummer drie en vier ook nog wel zouden komen. Onze lijven snappen nu hoe het werkt, dacht ik. En vrij gemakkelijk stopte ik met het geven van borstvoeding. Het zou vast niet de laatste keer zijn...”

ANGST EN PANIEKAANVALLEN

Zodra we verhuisden naar de Bachlaan, kwam de kinderwens weer naar boven. Maar twee jaar later zaten ze weer bij hun fertiliteitsarts. „Ze had slecht nieuws: 'We staan voor een raadsel. Er zijn namelijk nul actieve zaadcellen bij Michiel gevonden en we hebben geen idee hoe dat kan'. En een raadsel is het nog steeds. Michiel is verder onderzocht, maar er is nooit een oorzaak gevonden hoe het kan dat hij eerst wel werkend zaad had en nu helemaal niet. Een professor aan de VU vroeg zich af of meneer wel zeker wist dat die jongens van hem waren. '100% zeker,' bevestigde onze huisarts.

Maar wat moesten we nu doen? Ik was bereid heel ver te gaan om nog een keer zwanger te worden, maar voor Michiel lag dat anders. Het was een hele moeilijke periode, waarin we uiteindelijk samen besloten om toch te stoppen met behandelingen.”

'IK MOEST MIJN TOEKOMSTBEELD VOLLEDIG BIJSTELLEN EN DAT LUKTE ME NIET GOED'

Mirjam kreeg in die tijd veel paniekaanvallen en kon moeilijk omgaan met haar omgeving, waar de ene baby na de andere werd geboren. „Het is moeilijk uitleggen als je al twee gezonde jongens hebt, maar de wens was zo groot. Ik moest mijn toekomstbeeld volledig bijstellen en dat lukte me niet goed. Ik heb mijn hele leven al snel last van angsten, maar die speelde toen nog heviger op. Ik raakte om het

minste of geringste in paniek. Vooral in huis als het gaat om veiligheid. Bij het kleinste geluidje ben ik bang voor ongelukken met stroom of met gas bijvoorbeeld. Of ik denk dat de wasmachine overstroomt als ik iets hoor druppen. Ik weet dat mijn angsten ir-reëel zijn, maar ze zijn er wel. Dankzij een goede therapie bij een psycholoog en de juiste medicijnen leerde ik er beter mee omgaan. Ik kan mezelf beter accepteren, ook met die angsten. En ik weet dat mijn paniekaanvallen weer over gaan. Ik heb al goede stappen gezet. Mijn medicatie heb ik afgebouwd, mijn leven is veel stabiel. Jarenlang durfde ik niet auto te rijden. Inmiddels rijd ik alweer in het dorp en ook ging ik altijd met mijn auto naar mijn werk in Amersfoort. Snelwegen en parkeergarages vermijd ik nog steeds, maar vroeger reed ik geen enkele meter.”

SAMEN ER DOORHEEN

De relatie van Mirjam en Michiel stond geregeld onder druk. „De eerste jaren vond ik het vooral lastig dat ik alles moest ondergaan. Daarbij stond ons hele seksleven in het teken van zwanger worden. Dat is ook niet gemakkelijk. En de tweede keer toen we moesten nadenken over het vervolgtraject, verschilden we van mening. Michiel kan beter relativeren dan ik. We hebben nagedacht over pleegzorg, maar dat is voor mij veel te stressvol.

In de tussentijd had ik last van heftige en onregelmatige menstruaties en bleef ik maar hopen op een spontane zwangerschap. Als er geen oorzaak was, kon het misschien toch? Elke maand was dat toch weer een teleurstelling. Een paar jaar geleden heb ik me er definitief bij neergelegd. Ik liet een spiraaltje plaatsen, zodat ik van mijn maandelijks onzekerheid af was. Dit betekent niet dat ik er geen verdriet meer om heb. Een groter gezin is me niet gegeven, maar de wens zit er nog steeds. En op bepaalde momenten komt die weer hevig naar boven.”

Al deze zorgen brachten het stel ook in een geloofscrisis. „Kort komt het er op neer dat wij ons geloof voor een deel zijn kwijtgeraakt. In een kerk vinden we het niet meer. Michiel vergelijkt God met de golven in de zee, Hij beweegt. Als je een golf in een doosje stopt, beweegt het niet meer. En dat gebeurt zo vaak in de kerken. Voor mij is God alleen maar Liefde. Hij is in alles zichtbaar en wij hoeven niks te doen om bij Hem te horen. Michiel en ik zijn mensen kwijtgeraakt in dit

'Erover praten helpt echt!'

Even voorstellen...

Mirjam Overeem-Bos (37) is getrouwd met Michiel (37) en moeder van Ezra (10) en Silas (9).

Na 14 jaar parttime als praktijkverpleegkundige te hebben gewerkt bij een huisartsenpraktijk, is ze onlangs geswitcht naar DOEG-Zorg, die de zorg levert voor Ongerweges. Vanwege haar nauwe betrokkenheid bij Ongerweges, waar haar zusje Thamar woont, kwam deze baan op haar pad. Al zes jaar is Mirjam als vrijwilliger bestuurslid bij Ongerweges en is ze bewindvoerder en mentor voor Thamar. In haar vrije tijd studeert ze Psychologie aan de Open Universiteit. En samen met haar moeder heeft ze de webshop MI-AMI opgezet, waar duurzame handgemaakte sieraden te koop zijn.

📍 Mirjam Overeem-Bos is moeder van Ezra en Silas. „Een groter gezin is me niet gegeven, maar de wens zit er nog steeds. En op bepaalde momenten komt die weer hevig naar boven.”

proces. Dat is pijnlijk en verdrietig. Ik ben ontzettend dankbaar dat we er samen doorheen zijn gegaan en dat we nu in rustiger vaarwater zitten."

NIEUWE DINGEN PROBEREN

Mirjam besloot om zich, naast haar gezin, op andere dingen te richten. Ze sport ongeveer vijf keer per week om

haar hoofd helder te houden en zich niet te laten leiden door haar angsten. Daarnaast is ze een thuisstudie Psychologie gestart. „Echt omdat ik dit leuk vind," zegt ze. „Het vakgebied interesseerde me altijd al en nu ik er zelf ervaring mee heb nog meer. Ik doe het rustig aan en denk dat ik over uiterlijk twee jaar mijn bachelor heb."

Samen met haar moeder startte ze een prachtig bedrijf: MI-AMI, webshop voor duurzame sieraden. „Erg leuk om samen met mijn moeder te doen. Ik heb er veel van geleerd. Maar uiteindelijk bleek dat ondernemen niet bij mij past. Daarom heb ik besloten om er zelf uit te stappen. Moeilijk, want het voelt als falen, maar tegelijk leer

ik ook hiermee dat het niet meteen het einde van de wereld is als iets niet lukt. Ik wil niet alleen maar druk, druk, druk zijn. Ik streef naar een relaxt leven, waarin niet alles kan en waarin ik mijn grenzen moet bewaken, maar waar ik wel gelukkig ben. Ik ben op de goede weg!"